

Mi smo se sreli na zvijezdi

Mi smo se sreli na zvijezdi što se zove Zemlja. Naš put kroz vrijeme u ovaj čas (čas svijetli kao cilj) stoji za nama dalek, gotovo beskrajan, da smo već zaboravili naš početak odakle smo pošli.

Sada stoji ruka u ruci, pogled u pogledu. Kroz naše ruke i kroz naše poglede zagrlile su se naše duše.

O kad se opet rastanemo i pođemo na naše tamne puteve kroz beskraj, na kojoj ćemo se opet sresti zvijezdi?

I hoće li pri novom susretu opet naše duše zadrhtati u tamnom sjećanju da bijasmo nekada ljudi koji su se ljubili na nekoj zvijezdi što se zove Zemlja?

Svršetak ljeta

Ničemu ti neće služiti stihovi koje sada pišeš
Dan se mračí i kiše s kraja ljeta ispiru grad
Zahvalnost asfalta isparava naše korake
Odlazi ljetó
I s njime započinje još jedno presvlačenje koža
Zreli plodovi jeseni pokazuju začetke smrti:
Crv sumnje opsjeda sve što si ikad htio
Kiše ispiru grad i odnose sa sobom pijesak
I žene i noći, šetnje uz obalu i šetnje boricima
Književne rasprave i političke debate
Ulaženja u more, barove, talog ispijenih čaša
I riblje kosti; cijele naplavine istina kao stihove
Koji nikada nisu živjeli.